

Мирослав Антић

Трнавн
сугласар

Miroslav Anti

o

ć

Zbirka

Zbirk : Plav

: Pl i

av čuperak

Predgovor: O ljubavi i još ponečem Ovu knjigu napisao sam ja. Pomogla su mi sva deca koju sam poznavao. Istina, niko mi nije diktirao stihove, niko birao ili dopisivao nove reči, ali svi su bili prisutni. Bile su prisutne detinje oči, njihove tajne, njihove najlepse ljubavi i snovi. I uopste, uvek kad pišem pesme za decu, radije bih umesto svog imena potpisao mnogo i mnogo dečijih imena. Kažu da se u životu uči od starijih. Ja sam mnoge mudre i plemenite stvari naučio od mlađih. Vi rastete. Postoji nešto kao detinjstvo, kao dečaštvo i kao mladost. Meni su takve podele uvek smetale.

Koliko staraca sam sreo među osnovcima i koliko predivnih dečaka i devojčica među pedesetogodišnjacima ili još mnogo starijim. Zato, kad upotrebim reč dete, pokušavam da joj dam dostojanstvo jedne ogromne bezazlenosti, koja je, tako bar mislim, najveća svetlost u ljudima. Vi rastete. Za detinjstvo i mladost napisano je mnogo lepih pesama. Za ono srednje doba, kada više niste šmrkavci, a niste još uvek sasvim odrasli, nema baš tako mnogo, nema možda ni dovoljno poetskih zbirki. To vreme kao da se pomalo zaboravlja. Taj most preko koga treba preći s jedne na drugu obalu. Ta čudna pukotina u dozrevanju naše pameti, koja u nekom traje deceniju, a neko je preskoči za trenutak. Ove pesme sam zapisivao da lakše dišete.

Da znate da imate negde u svetu jednog istinskog prijatelja, koji o vama brine drukčije nego tata i mama, rodbina ili nastavnici u školi. Koji o vama brine vršnjački. Jer i ja sam večiti dečak, sa jednim sedim čuperkom na čelu, ali još uvek plavim u duši. Moje pesme i nisu pesme, nego pisma svakom od vas. One nisu o ovim rečima koje ste pročitali nego u vama, a reči se upotrebljavaju samo kao ključevi, da se otvore vrata iza kojih neka poezija, već doživljenja, već završena, već mnogo puta oplakana ili otpevana, čeka zatvorena da je neko oslobodi. Knjiga je oslobođena pesme, one što

kod zna od kada, postoji u svakome od nas. I još jedno važno: nemojte me shvatiti preozbiljno. Nisam ja sakupio svu pamet ovog sveta.

Samo sam počeo da govorim nešto što treba i dalje govoriti, lepše od mene, šarenije od mene i drukčije od mene, a sličnije vama. Jednom, kad zađete u malo dublje u kalendare, pa se okrenete i kroz trepavice pogledate u pravcu detinjstva, kao što slikar gleda u platno koje treba da savlada i oživi, sigurno ćete pronaći u sebi bolju pesmu o ljubavi.

Miroslav Antić

2

Uvodna pesma

Ovo su tvoje pesme.

Ne pitaj kako sam saznao šta misliš.

Možda sam ponekad bio: ti.

Možda si i ti pomalo bio: ja.

Možda smo zajedno bili ceo svet.

3

Prva I

a ljubav

1

Naiđu tako dani.

Zatrpaju ti oči

kao zvezdane kiše.

Oko nosa se neka

šarena nežnost isplete.

I ti staneš,

i ne znaš

da li si, il' nisi više

ono obično dete,

ono bezalzlano dete.

Nekakvo zrno zlata

počne u srcu da žulji.

Stidljivost neka u tebi

tiho se zasmeljti.

Naiđu tako dani.

Ne prepoznaješ boje aprila.

Ne prepoznaješ svoje ruke.

Izgledaju ti kao krila.

Ne prepoznaješ svoje ogledalo: iz njega te neko čudan posmatra,
neko kome u dahu

mirišu suncokreti

i plamte obrazi,

plamte

4

kao nestrpljiva vatra.

Naiđu tako dani.

Vetar ti u potiljak diše.

Zdravo, poslednja bajko,

kad staneš i ne znaš više

da li se visine ruše

il' s tobom u nebo lete!

Zdravo ljubavi!

Tajno!

Zdravo sve neverovatno!

Sve zabranjeno i zlatno!

Zdravo, čudnovati svete!

2

Vrlo je važno,

pre svega,

da prvu ljubav umeš

da izgovoriš ćutanjem.

Da je sagledaš žmureći.

Da je oslušneš osmehom.

I dotakneš šaputanjem.

Vrlo je važno da o njoj

ne brbljaš hvalisavo svima

Ljubav-to nije užina

koju drugari dele.

Prva ljubav je providna

kao lutkino oko,

5

drhtava kao tišina

koja hoda po prstima

i prva prava čistota
tvoje nežnosti bele.
Ona je knedla u grlu,
srebrna knedla u grlu,
sve nedokučivo tvoje
i sve kristalno tvoje
i sve gugutavo tvoje
kao večernje zvono.
Ona je duboko u tebi
i duboko van tebe.
Ona je malo onako.
Pa još malo onako.
Pa onda ono.
I ono,
I onda: sasvim ono.

3

Nije to nagovaranje,
rođeni moji,
ko neće dalje da veruje,
nek slobodno zažmuri.
Ali pazite dobro:
ako u vama postoji
jedno veliko pitanje
koje nestrpljivo žuri,

6

pitanje veće od brda
i veće od dva brda,
i jedna treperava duša
što veruje u čuda,
i ako se u vama
neke lepote talasaju
i neke svetlosti rađaju,
onda je sasvim svejedno
dali žmurite ili ne žmurite,
jer čuda se već događaju.
U tebi skazaljka nekog
nevidljivog magneta

pokazuje odjednom
hiljade strane sveta.

7

Kada sm

a

o bili v

o

e

bili v liki

lik

Kad smo bili veliki
kroz detinje nemire,
svi onako brljivi,
šmrkavi
i lajavi
ludo smo izmišljali
neke svoje svemire
i bili smo krilati
i bili smo zmajevi.
Igrali se piljaka
sa najlepšim zvezdama.
Crtali smo svetlošću
radoznala skitanja.
I uvek u srcima
ko u toplim gnezdima
znali smešan odgovor
na sva tužna pitanja.
Od juče smo ozbiljni.
I odjednom,
čudno:
kao da smo zgrčeni,
Kao da smo stali.
Sve oko nas izgleda
glupavo i budno.
Prvi put smo odrasli,
a prvi put - mali.
I prvi put sami smo

u prepunom svetu.
I odjednom,
8
izgleda
ništa nije za nas.
Nevešto smo.
Zbunjeni
u rođenoj ulici,
zalutali zauvek
u ogromnom danas.
Kad smo bili veliki
do kuća
do drveća,
do tornjeva,
planina
i do ptičjeg leta,
u džep nam je stao dan ,
u zenicu okean
i stala nam još u dlan
polovina sveta.
Od juče smo ozbiljni.
I ma šta nas čudilo
- u svemu svom krilatom
kao da smo pali.
Kao da se oko nas
sve strašno probudilo:
prvi put smo veliki,
prvi put smo mali.

9

Opomena

Opom

Važno je, možda, i to da znamo: čovek je željan tek ako želi.

I ako sebe celog damo,
tek tada i možemo biti celi.

Saznaćemo tek ako kažemo
reči iskrene, istovetne.

I samo onda kad i mi tražimo, moći će neko i nas da sretne.

10

Čarolija

aro

Nekom zabranjuju zvezde.

Nekome krila.

I laste

Ja ne zabranjujem ništa.

Sme se sve što se ne sme.

Samo jedno te molim:

pokušaj da ne rasteš

ni mrvu svima za inat,

do kraja ove pesme.

U toj se pesmi živi

slobodno,

lepo

i ludo.

Možeš da izmišljaš.

Maštaš,

Da radiš sve naopako.

U njoj i najveće čudo

prestaje da bude čudo,

jer sve što poželiš

kad zažmuriš

- ostaje zauvek tako.

Isturi hrabro i divno

prkose detinjaste

i laži i sebe samog.

Sme se sve što se ne sme.

I sme se više od svega!

Jedini: nemoj da rasteš

za inat i tebi i meni

11

do kraja ove pesme.

I svaki put kad te slome,

pa moraš nov san da stvaraš,

ne sanjaj ga u mraku

Dotrči bliže zori.

Na pragu ove pesme
tako se divno bori
i kad namigneš samo
i osmehneš se polako
Izbroj u sebi do deset
i to u večnost pretvori.
I sve što žmureći smisliš
ostaće zauvek tako.

12

Dosadna pesma

a

Toliko mi je dosadno
da ne znam šta ću.
Kad izlazim iz škole
nakrivim kapu na levo oko
i pobijem se sa trojicom
bar da me vide devojčice.
Devojčice su smešna stvorenja dugonoge,
okrugle,
pegave ili kratkovidne,
mnogo lažu i ogovaraju
i pišu ljubavna pisma
koja mi stave pod klupu.
Meni je sve to dosadno.
Ipak pročitam pisma,
najlepše reči prepisem
- ako mi nekad zatreba,
a od onog što ostane
napravim papirne lađe,
napravim ptice,
slanike,
žabe,
i bajagi se igram
a tako mi je dosadno.
Dosadno mi je da porastem,
da nosim tesne cipele
i da se oženim.

Oni koji porastu prvo se danima mrze onda se danima svađaju.

13

Jedino mi je žao mog tate.

Da je ostao dečak - kao ja,
baš bismo divno mogli da se družimo i da zajedno budemo
zaljubljeni u nastavnicu istorije.

Sve ostalo mi je dosadno.

Toliko mi je dosadno

da ne znam šta ću,

nego nakrivim kapu na levo oko i pobijem se još sa trojicom.

Čak i kad nema devojčica.

14

Zadihana pesma

a

Devojčica mnogo znam.

Ako neka bude htela,

ceo svet ću da joj dam,

i dalje do kraja sveta

na pedeset puškometa:

bar još dva-tri sela.

Kupiću joj šal od svile

da ga vetar zatalasa.

Slomiću je kroz aprile

rukom oko pasa.

Ja sam vašar. Eto šta!

Ja sam tristo čuda.

Muzika sam. Gužva. Smeh.

Vrteška. I luda.

Sve ću zbog nje da proćerdam.

Što će meni svet na dar.

Kupiću joj jeftin đerdan

i minduša par.

Biće jutro mokra, rosna,

opečena od proleća.

Na dlan njiva žut i pljosnat

prosuće se sreća.

Pa ću tako lud da gorim,

da se pesmom niz drum javljam, da se nikad ne umorim
od neba i zdravlja.

15

Bos

Bo on

o o

n ga

g P

a e

P sma

sm

Ovo je pesma

za tvoja usta od višanja

i pogled crn.

Zavoli me,

kad jesen duva u pijane mehove.

Ja umem u svakom novembru

da napravim jun.

I nemam obične sreće.

I nemam obične grehove.

Moja je sreća srneća,

a grešno mi je smešno

Ako me neko čačne

u ove oči plačne,

nije to neutešno:

ja umem od suza da pravim

klikere lepe, prozračne.

2

Podeliću sa tobom

sva moja šašava zdravlja.

Zavoli moju senku

što se klata niz dan.

Sutra nas mogu sresti

ponori ili uzglavlja.

Ludo moja, zar ne znaš:

divno je nemati plan.

Izidji iz tog detinjstva

16

kao iz starih patika.
Zavoli moj osmeh, dubok
kao jezerske vode.
Evo, i ja sam se izuo.
Pod vrelinim tabanima
rastapa mi se asfalt.
Budi uz mene kad odem.

17

Zapisan

a

o u sredu

o

U sredu smo se prvi put sreli, a do tada se nismo znali.
U petak smo se zavoleli.
U ponedeljak posvađali.
Opet je sreda. Sad svima kažem dok lutam po korzu sam:
ne, nije ona lepša ni draža
od drugih devojčica koje znam.
Pa kad je sretnem - oči krijem.
Zviždućem. Gledam u nešto drugo.
I mislim: zbilja, svejedno mi je. . .
Al okrećem se dugo. . . dugo. . .

18

Uspome

o na

Razišli smo se
al' naše detinjstvo ostaje
u prvom osmehu
kojim sam usne opekla.
E, moj pegavko,
za ceo život dosta je
to malo ničega
čim sam ti najviše rekla.
Naše su oči
tad pomešale boje
pa isto vidimo

svet ovaj ludi i trsavi
I još će dugo
na usni da ti postoje
šapati oni
daleki,
meki,
lepršavi
I ja, kad grickam
bombone ili žvaku,
il' ližem kornet,
il' nešto luckasto usnim,
il' se bez veze
isplazim nekom dečaku,
osećam ukus
osmeha tvog na usni.

19

Razišli smo se,
al naše detinjstvo ostaje
svejedno kakvim
stazama sutra lutali.

Malo je bilo.

Al ipak, kad pogledaš:

dosta je

sve ono što smo

i rekli i prećutali.

20

Mos

Mo tov

o i

U meni večeras jedna reka
razbija ogromna brda daleka,

muči se,

urliče,

razmiče klance

i kida svoje zelene lance

i tije kroz moje srce

i peče

i kroz oči mi kipi i teče.
U tebi večeras ista reka
čudno je meka.
Sva je od mleka.
I čas je srebrna.
I čas je plava.
U njoj se tišina odslikava.
Svako u sebi reke druge
pod istim mostovima sretne.
Zato su naše sreće i tuge
uvek drukčije istovetne.

21

Plava zvezda
Iza šuma, iza gora,
iza reka, iza mora
žbunja, trava,
opet noćas tebe čeka
čudna neka zvezda plava,
zvezda prava.
Čak i ako ne veruješ.
probaj toga da se setiš.
Kad žamuriš i kad zaspiš,
ti pokušaj da je čuješ,
da osetiš,
da je stigneš i uhvatiš
i sačuvaš kad se vratiš.
Ali pazi ako nije
sasvim plava, sasvim prava,
mora lepše da se spava:
da se sanja do svitanja.
Mora dalje da se luta.
Tristo puta.
Petsto puta.
Mora druga da se nađe.
Treća.
Peta.
Mora u snu da se zađe

na kraj sveta.

I još dalje iza kraja:
do beskraja.

22

2

Mora biti takve zvezde.

Što se čudiš?

Pazi samo da je negde
ne ispustiš dok se budiš.

Jednog dana,

jedne noći,

ne znam kada, al znam tačno,
izgledaće nebo bez nje
tako prazno, tako mračno.

I sva sunca

sve lepote

i sve oči što se jave,

nikad bez nje neće biti

sasvim tvoje, sasvim prave.

Ja ti neću reći šta je

ova zvezda čudna, sjajna.

Kad je nađeš - sam ćeš znati.

Sad je tajna.

23

Taj

Ta na

n

Svako ima neku tajnu:

šu-šu-šu. . .

neko lepu i beskrajnu,

neko tužnu ili smešnu,

neko zlu.

Neko svoju tajnu slaže.

Neko odmah mami kaže.

Neko svoju tajnu ne bi

ispričao ni u snu.

Neko šapne: samo tebi. . .

kao drugu - šu-šu-šu. . .
Obično su tajne glavne
izmišljene i ljubavne.
Al i druge kad se zbroje,
naše, vaše, moje, tvoje,
leve, desne, čudne, sjajne,
sve jednako mnogo znače,
jer - inače
zašto bi se zvale tajne?
I ja imam jednu tajnu
vrlo važnu, vrlo vrednu.
Nikom drugom - samo tebi
prišapnuću jutros nju.
Hodi bliže: šu-šu-šu. . .
Sutra rano. . . šu-šu-šu. . .
Baš onamo. . . šu-šu-šu. . .
Ali nikom to ne kaži.

24

Sam potraži.
Šu-šu-šu. . .
Pronaći ćeš vrlo lako
i videćeš da je tako.

25

Plavi čuperak
č
Plavi čuperak obično nose
neko na oku,
neko do nosa,
al ima jedan čuperak plavi
zamislite gde?
- U mojoj glavi.
Kako u glavi da bude kosa?
Lepo.
U glavi.
To nije moj čuperak plavi,
vec jedne Sanje iz šestog "a"
Pa šta?

Videćeš šta - kad jednog dana čuperak nečije kose tuđe
malo u tvoju glavu uđe,
pa se umudriš,
udrveniš,
pa malo - malo. . . pa pocrveniš, pa grickaš nokte
i kriješ lice
pa šaljes tajne ceduljice,
pa nešto kunjaš,
pa se mučiš,
pa učiš - a sve koješta učiš.
Izmešaš rotkve i romboide.
Izmešaš nokte i piramide.
Izmešaš leptire i gradove.
I sportove i ručne radove.
26

I tropsko bilje.

I stare Grke.

I lepo ne znaš šta ćeš od muke.

Sad vidiš šta je čuperak plavi kad ti se danima mota po glavi, pa od
dečaka- pravog junaka
napravi tunjavka i nespretnjaka.

27

Prvi tango

Devojčice,

vi, koje ste večeras poslednji put uspavale svoje lutke

i krišom od njih,

na prstima,

došle na ovu igranku,

sa zenicama pitomim,

sa zenicama srnećim,

bistrim kao najveći

kao najlepší cvet,

i vi sa osmehom toplijim

od mesečine na proplanku,

i vi, zaljubljene u prvi uvojak što vam pokriva uho,

i zaljubljene u ceo svet...

Dečaci,

vi, koji ste večeras
prvi put nekako drukčije,
mangupski začesljali kosu,
pa vam se odjednom čini
da vam niču brkovi,
a osmeh vam na licu
sličan muškijim ljudima,
i vi, sa klikerima u džepu
i pegama na nosu,
što se pravite važni,
pa ste promenili hod,
a srce i dalje vam drhti
kao preplašeni miš
28

u zadihanim grudima...
Hajde, započnimo ovaj
naš prvi tango u životu!
Igrajmo!
Nije strašno
Dva levo - jedan desno.
Jedan levo - dva desno.
Evo, brojimo svi uglas.
Zbogom olovni vojnici!
Zbogom detinjstvo sa kikama
i plavom mašnom!
Zbogom sve ono što je bilo juče!
Dobro nam došlo
sve ovo što je ispred nas!
Nije ovo čas hemije
niti čas matematike.
Tiho!
Tiho za one
pred kojima se večeras
otvara mladost široka!
Umesto lutaka
pred svakom devojčicom klanja se po jedan živi, pegavi lutak.
Umesto klikera,

u srce svakog dečaka
kotrljaju se dva topla
i nasmejana oka.

29

Lako

La j

ko e

j te

t bi

Lako je tebi kad imaš brata,
pa može da te štiti i brani.

Kad se u dvorištu igrate rata, on uvek stoji na tvojoj strani.

Od svih je bolji.

Od svih je jači.

Zato brat tako mnogo znači.

Lako je tebi kad imaš brata:

smeš da se praviš važan pred svima.

U bioskopu nema karata,
on samo trepne i - već ih ima.

Na utakmici nigde mesta,
on samo migne - tri klinca digne.

Poznaje svakog konduktera.

Poznaje svakog poslastičara.

Ima u gradu tristo drugara.

Meni je teško jer nemam brata, pa pazim s kim se igram rata, jer nije svako na mojoj strani, spreman da uvek baš mene brani, A kad se s drugom decom potučem, obično deblji kraj izvučem.

Kod kuće radim sam za dvoje

i što je moje i što nije moje: i ugalj vučem,

i rublje skupim,

i sobu spremim,

i mleko kupim. . .

I tako: pošto nemam brata,

30

moram da budem vredan sam,

i budem dvostruko vredan sam, i da odrastem sasvim sam.

Od svega što na svetu znam

najstrašnije je kad si sam.

31

Nepovratna pesma

t

Nikad nemoj da se vraćaš
kad već jednom u svet kreneš

Nemoj da mi nešto petljaš

Nemoj da mi hoćeš-nećeš.

I ja bezim bez povratka.

Nikad neću unatrag.

Šta ti znači staro sunce,

stare staze,

stari prag?

Tu je ono za čim može da se pati Tu je ono čemu možeš srce dati.

Al' ako se ikad vratiš

moraš znati

tu ćeš stati

I ostati.

Očima se u svet trči

Glavom rije mlako veče

Od reke se dete uči

ka morima da poteče.

Od zvezda se dete uči

da zapara nebo sjajem.

I od drumova da se muči

i vijuga za beskrajem.

Opasno je kao zmija

opasno je kao metak

da u tebi večno klija

i čarlija tvoj početak.

32

Ti za koren

nisi stvoren

Ceo svet ti je otvoren.

Ako ti se nekud žuri,

stisni srce i zažmuri.

Al' kad pođeš - nemoj stati

Mahni rukom.
I odjuri.
Ko zna kud ćeš.
Ko zna zašto.
Ko zna šta te tamo čeka.
Ove su želje uvek belje
kad namignu iz daleka.
Opasno je kao munja
opasno je kao metak
da u tebi večno kunja
i muči se tvoj početak.
Ti si uvek krilat bio
samo si zaboravio.
Zato leti.
Sanjaj.
Trči.
Stvaraj zoru kad je veče.
Nek' od tebe život uči
da se peni i da teče.
Budi takvo neko čudo
što ne ume ništa malo,
pa kad kreneš - kreni ludo,
ustreptalo,
radoznalo.

33

Ko zna šta te tamo čeka
u maglama iz daleka.
Al' ako se i pozlatiš,
il' sve teško,
gorko platiš,
uvek idi samo napred.
Nemoj nikad da se vratiš.

34

Crteži

Cr

Ponekad tako sebe damo za oči jedva upoznate.
I na rastanku ćutimo samo i ne tražimo da nas vrate.

Živimo posle u tom drugom sve dok mu oči svetom plamte.
I ne znamo što nas pamte dugo, kad ne tražimo da nas pamte.

35

Imena

Im

Pronađes negde nekakvog Mišu, nekakvog Gorana,
Dragana,

Svetu,

pronadeš drugare nalik na sebe i staneš tako i ne veruješ
da ima neko kao ti- isti,
na ovom drukčijem svetu.

I ništa ne mora da se kaze.

Sve se unapred zna i razume.

Možda te neke Mire sad traže.

Mozda Gordana neka ne ume
bez tebe,

Jelene,

Milice,

Vide,

do nekog ogromnog sunca da ide.

I ne znaš koliko kao ti - takvih večeras ponovo nekog nemaju.

I ne znaš koliko kao ti - istih za susret sa tobom baš sad se
spremaju.

I ne znaš ko su to, kao ti - divni i što su jastuke suzama vlažili.

A lepo ste se mogli sresti

samo da ste se malo potražili.

I KREĆEŠ U ŽIVOT S POGREŠNIM NEKIM.

S DRUKČIJIM NEKIM.

36

NEKIM DALEKIM.

A Boris,

Vera,

Vladan

i Sanja

jos uvek samo tebe sanja.

37

Odluka

Život je sve nešto iz početka.
Juče i prekjuče sutra ne vrede.
Nema na svetu dva ista petka, dve iste nedelje,
dve iste srede.
Pa čemu onda razočaranja?
Ako je jedna ljubav - ćorak,
Odmah se drukčije i lepše sanja.
I kad si najviše tužan i gorak nekih se novih očiju setiš
i shvatiš da letiš. . . divnije letiš.
Ko je to video da dečak pati?
Da kunja kmezav i da plače?
Svaki put moraš iznova znati
da voliš bolje, da voliš jače.
Ne da se vadiš.
Ne da se tešiš.
Već da se istinski do neba smešiš.
Nema na svetu dve iste srede, dva ista utorka,
dva ista petka.
Sve nove ljubavi drukčije vrede.
Živi se svaki put iz početka.
Živi se da se nikad ne pada.
Da budeš snažniji posle oluje.
I da se u tvom srcu već sada
100 zlatnih zvezda unapred čuje.

38

Šta je u nama Veliko
Svaka prava toplina ima u sebi bezbroj prisnih malih toplota.
Svako veliko dete nosi u sebi bezbroj balavaca i švrća.
Ovaj ogromni život prepun je kao saće I sve te buvice sreće
i sumnji
i slutnji
i snova
- armija nežnosti cela,
moli nas da im svakom po jeno zrno srca šušnemo krišom pod krilo.
Jer bez tih malenih srca
što drhte duboko u nama
ščućurena i bela,

ne bi ni velikog srca,
ne bi ni velikog belog,
- ničega ne bi bilo.
pa i nas,
eto,
ovakvih;
čudnih i lepo ludih,
zar misliš da bi nas bio?
Nikad nas ne bi bilo.

39

Besmrtna pesma

a

Ako ti jave: umro sam,
a bio sam ti drag,
onda će u tebi
odjednom nešto posiveti.
Na trepavici magla.
Na usni pepeljast trag.
Da li si uopšte ponekad
mislio sta znači živeti?

.....

Ako ti jave: umro sam
evo šta će biti.

Hiljadu šarenih riba
lepršaće mi kroz oko.

I zemlja će me skriti.

I korov će me skriti.

A ja ću za to vreme
leteti visoko. . .

Visoko.

Zar misliš da moja ruka,
koleno,

ili glava

može da bude sutra

koren breze

il' trava?

.....

Ako ti jave: umro sam,
- ne veruj
40
to ne umem.
Na ovu zemlju sam svratio
da ti namignem malo.
Da za mnom ostane nešto
kao lepršav trag.
I zato: ne budi tužan.
Toliko mi je stalo
da ostanem u tebi
budalast i čudno drag.
Noću,
kad gledaš u nebo,
i ti namigni meni.
Neka to bude tajna.
Uprkos danima sivim
kad vidiš neku kometu
da nebo zarumeni,
upamti: to ja još uvek
šasav letim, i živim.

41

Zbirka
Zbirk : Horo
: Hor sko
sk p
o
Govo
Go r
vo

Smatram velikom slabošću i stvarno bih bio potišten kada bih sve ovo što osećam, morao da ti objašnjavam hudim jezikom čoveka: rečima sumnjivim, rovitim, razjedenim i nekorisnim.

Postoje svakodnevene, sasvim obične stvari, koje su mnogima tajna.

"Najčvršća vrata su ona koja su širom otvorena, kaže jedan prastari zapis sa Tibeta.

Postoji govor koji će neko otkriti sutra, a možda niko neće ni pokušavati da ga otkrije. Ali ti ga već sada moraš obuhvatiti mislima.

Jer to je jezik značenja, a ne dijalekt naziva.

Postoje kulture gestova, disanja ili vida.

Postoji vreme vremena i prostiranje prostora.

Postoji lepota lepote. Postoji istina istine, stvarnost stvarnog, volja volje i moć moći.

Postoji kretanje kretanja, razmišljanje razmišljanja,

... postoji i ljubav ljubavi, sine moj.

Sve se ređe usuđujem da izgovaram reči, jer uvek znače drugo nego što ja to želim.

Sve dalje su od govora i teško ih razabirem u šumovima beskraj.

Tkivo tetovira na tkivo otiske nasleđa. Takvo 42

je moje ćutanje s tobom ove noći. Opnu po opnu, ljisku po ljisku, sluz po sluz, zamor među nama civilizacije protozoa, epohe virusa, ćelije stena i vazduha, i ustavljena koža vode i večnosti.

To je kao da se sporazumevamo u svim vremenima, sada iz ovog trenutka, u kojem smo se zadesili.

Pisem umesto tebe Snežani i Alisi. Šaljem telegrame Pinokiju i Malom Princu. Javljam se bar jednom dnevno telefonom Galebu Džonatanu Livingstonu i Pepeljugi.

Ali ni reči odgovora. Znači da misle na nas.

Ko zna glasove misli, retko kada se oglasi glasom govora.

Ljudi se poštuju rečima, a vole ćutanjem.

43

Tor

To ba

Nikad te nisam ništa iskrenije molio, od ovog što ti sada govorim, sine moj.

U naježenom vetru večeri drveće otresa s leđa suvi bakar. To se dogegao septembar.

Ti sutra polaziš u školu.

Okna mirišu srebrno i zeleno na prve severne magle i prve kiše. Vazduh se para kao paučina i sav je izbušen kricima divljih jata što se sele na jug.

Popodne kupio sam ti torbu. Tvoj prvi teret u životu. Držiš je praznu kraj uzglavlja.

S njom ćeš prespavati noć.

"Prazna je torba najteža" - pevaju Cigani dok se vuku niz bespuća..
Ja u sebi pevušim:

"Prazna je torba bogatstvo, jer u nju staje mašta svega sto živi i želi. U punu ne staje više nijedna mrva sna.

Nijedna gipkost ovog pomalo okostalog sveta «.

Tu pesmu, možda, retko koji mališan čuje od svoga oca, dok prima u šake sudbinu.

Otac Don Kihotov, Servantes, rekao je svom sinu: »Ko premnogo u torbu trpa, poderaće je."

A i ljudsko oko je torba. A i ljudska pamet je torba. A i ljudsko srce je torba. Sve su to torbe bez dna.

44

I mogu mnoge hiljade pokolenja stavljati u njih pregršt zanosa, neznosti, nade, još

uvek ostaće mesta za nove, šire proste, još uvek ostaće mesta za nove radoznalosti.

Još uvek ostaće mesta za mnogolike svetove koji na prstima prilaze i nose ispod kože toplije i belje ljubavi.

Jer sutra nema jedno obličje, sine moj. Postoji veliki broj budućnosti.

I moraš imati dalekovidu moć proricanja da se ne zgrudvaš u samo jednom vremenu.

Ne znam grešim li ako verujem: ipak je sve tako lako poderivo - sem čoveka.

45

Žmu

Žm r

u ke

k

Postoji nešto brže i od same mogućnosti da se čovek sporazume sa svojom mišlju. Nekakva groznica uobrazilje. Čarolija.

Trag koji se već dogodio unapred.

Sećam se svoje prve školske torbe. Nisam žurio da je otvorim. Dugo sam je posmatrao, obilazio oko nje i zamišljao u njoj obilje neobičnih stvari.

I danas, evo, ako dobijem poklon, ne otvaram ga danima. Lepše mi je da zamišljam šta može biti unutra. Uvek je tako sa zatvorenim stvarima.

I tek kad oljuštiš omot, prestaje svaka čarolija, jer više nema smisla nijedna igra pogadjanja.

Jer sve je u nama kad žmurimo, a strano kad otvorimo oči. I sve je naše dok želimo, a tuđe kad se ostvari.

Mi smo nalik na cvetove: rastemo u sebi, unutra, u skladištima tajni i korenju energije.

Samo smo spolja dopadljivi, puni boja i mirisa. A unutra, u nama, kipe orijaška sunca.

Sve se to događa zato što nismo skinuli omot sa svog još uvek pitomog i detinjastog srca.

Dobivši sebe na poklon od ovog ovde jedinog i nepovratnog života, mi u tom srcu 46

nosimo sve ono što postoji i što će tek postojati u našim drugim životima.

I ne kvarimo ga kao igračku, da otkrijemo čime voli. I ne kvarimo ga da vidimo čime se boji i čime sanja.

Kad zvezde padaju, ne trči da ih potražiš u travi. Ne sakupljaj ih po šumama i ne vijaj za bregovima.

Samo zatvori oči. Bar ti znaš da se igraš žmurke.

Uhvati ih u letu i sve će u tebe duboko otkotrljati.

Zaželiš li se mora ili severnih snegova, zaželiš

li se planina, jezera ili pustinja, samo zažmuri u svet, ne odmotavaj omot vida, i sve će se u tebe zauvek naseliti i tu nastaniti.

47

Lju

Lj b

u av

a

Da li je istina ono što piše Kalevali:

"Ruka što daje, uvek je iznad ruke koja prima?"

Da li je istina ono što govore u Basri:

"Ljubav je kao senka. Ako trčiš za njom, nikad je nećeš stići.

Ako joj okreneš ledja pratiće te".

Neko je negde rekao i hvala mu:

"Da bi se istinski volelo, treba odrasti do deteta".

Nasmej se zato ako ti kažu da si mali čovek.

Nema male sreće i male bolesti.

Nema male krađe i male smrti.

Nema malog rata niti malog poštenja.

Nema maloga prijatelja i male tajne.

Nema maloga čoveka i male ljubavi.

Ne okreći nikad leđa da bi te voleo.

Sećam se tvojih prvih zuba.

Sećam se tvojih prvih koraka.

Sećam se: Dečja bolnica u Novom Sadu.

Sedim kraj tvog kreveta i molim sve na svetu da mi ozdraviš.

I ozdravio si.

No Bog nam nije verovao tih dana. Ni priroda. Ni ljudi.

Verovala je samo naša ogromna ljubav.

Verovala je samo tvoja ruka u mojoj ruci, dok je kao kućica slikala azurnu svetlost po mojim dlanovima.

Mi se prevrćemo naglavce kao peščani sat.

I menjamo se jedan s drugim.

48

Dobićeš jednog dana dublji glas. Počećeš da se briješ.

Oženićeš se i zaposliti. Imaćeš svoju decu i pričaćeš im svoje bajke.

A ja ću biti sve detinjastiji i bezazleniji.

Prepoznaćeš me po tome kako naivno verujem da ću večito živeti, opčinjen unutrašnjim govorom poput drevnoga boga Ptaha, koji je prvo smislio ceo svet u sebi zatim izdahnuo okolo svoje neverovatne misli, i tako, ogromnom maštom,

sam u Ničemu, jedini, oživeo sve ono što je još bilo nestvoreno.

Onda će doći sve naglo: moji poslednji zubi.

I odmah posle toga: moji poslednji koraci.

Na kraju: neka bolnica u ko zna kojem gradu.

Sedi kraj moga kreveta u neko ovakvo veče makar samo sat ili pola sata.

Biće to sasvim dosta za sve protekle godine.

I neka moja ruka bude u tvojoj ruci.

I neka kao kućica naslika onaj isti pitomi svetlosni znak na tvojim dlanovima

znak da ti nikad nisam, nikad okrenuo leđ da bi me poštovao i voleo.

Ljubav je kao snaga: ako je više trošiš, više ćeš je i imati.

Kad bi ptice ovako umele da vole, kao ja, već bi se pretvorile u vetar.

Kad bi potoci ovako umeli da vole, kao ja, već bi postali okeani.

Kad bi prostori ovako umeli da vole, kao ja, već bi postali beskonačni.

49

Kad bi vreme ovako umelo da voli, kao ja, već bi se pretvorili u večnost.

Kad bi zemlja ovako umela da voli, kao ja, već odavno bi bila zvezda.

50

Oči

č

U svakom septembru ima nečega nalik na tihe ristanke.

Primetiš to po igrama koje polako počinju da se sapliću. Primetiš to po iskracalom odelu, koje ostavljaš mladjem bratu.

Primetiš i po bajkama, koje smo dosad tako lepo izmišljali.

Primetiš kako nam i bajke sve manje veruju.

Ustvari, velika je to varka. Baš kao što je i svet sa one strane svoga oka.

Onome koga posmatraš u ogledalu s nadom. Ti si nada koju on gleda iz svog sveta. Ne veruj ničemu što se može primetiti samo sa jedne strane vida.

Trči i sastani se sam sa sobom. I izgubi se u daljinama sebe kao kap čiste svetlosti.

Retki su oni koji shvataju granicu slobode. Jos ređi oni koji shvataju slobodu granice. »Ne zidaj vrata veća od kuće«, kazu Eskimi. To isto znači što i zidati prozore manje od očiju.

Stvarno videti, znači: umeti videti kišu kako pada uvis. Videti kako padaju uvis krovovi kuća i reke u kojima se talože vrhovi planina.

Ovako sam to čuo: »Ko nije nebo ugledao u vodi, taj nema pojma šta su ribe na drveću"

Pa ako se i oklizneš, nekada, u životu, ne gledaj to kao pad u sunovrat nego kao pad uvis.

51

I uvek, uvek se seti Aleksandra Makedonskog: »Niko me na svetu nije pokori sem mene «.

Treba umeti videti nebo, puno zrnevlja svetlosti kako se uspravlja nad zemljom i razgranava u svome padu. Cveta.

I videti pad vetra kako raste duboko u doline, u ponornice blagosti, sine moj.

I snove valja videti kako rastu dok toneš polagano u njih i paraš se, baš kao što i ove reči ćutanja, tuđe i moje, tonu noćas, a nadvisuju krov i oblake, i nadvisuju nebo i rastu u jednu predivnu vasionu koju smo izmislili sebi u visovima opalog septembra.

52

Razglednice

a

U doba mog detinjstva igrao sam se pošte.

Sakupljao sam lišće dok idem od škole do kuće. Svakom bih listu, uz osmeh, nešto lepo prišapnuo, najlepše što sam čuo i video tog dana.

Sa druge strane lista šaptao sam adresu.

Hiljade izmišljenih imena neznanih ljudi.

Milione imena.

Sve bih to onda, ovlaš, zapečatio poljupcem.

I puštao niz vetar.

I evo šta se sad događa, sad posle toliko godina!

Javljanju mi se mnogi znani i nepoznati.

Ponovo sakupljam lišće i čitam odgovore pisane rukopisom žilica koje venu.

Javljanju mi se divni daleki prijatelji, azbukom rane jeseni koju umem da čitam. Nije teško naučiti. Samo malo zažmurim. Ovlaš.

Kroz trepavice. I dišem polako vetar, A vetar se i ne čuje drukčije, sem nozdrvama i usnama.

2.

Katkad su razglednice vrlo čudne. Na jednoj strani piše nam laoce sa neke pošte stare dve i po hiljade godina: "Ko zna da ne zna - najviši je."

Na drugoj strani, dodato rukopisom Montenja.

Mišel de Montenj. Francuska, I 553;

"Ko misli da ništa ne zna, taj ne može ni znati da ništa ne zna".

53

Zar ti to ne liči po malo na igru »pokvarenih telefona"? Kad reči putuju kroz vekove, svako ponešto dopiše ili izbriše. Ili sve izvrne naopako, po svome.

Tako nastaje usijani vrh čovekovog uma: poslovice. Ona pripada narodu. Zato narod i kaže : "Poslovice je svemir u zrnju žita."

3.

Noć polagano zri. Čuje se lepet krila. To se vetar umorio. Sleteo je na krov i kjuje oko dimnjaka staklene perle retke kiše.

Od mnogo misli izaberi jednu, najvažniju.

Bavi se samo njom, dok je sasvim ne savladaš, kao veliki džudista jedan munjeviti zahvat, kao veliki bokser svoj tajni kontraudarac, kao veliki hirurg, zanet vajanjem prirode, samo njemu znan rez na srcu.

Uopšte nije važno imaš li neuredne džepove, neurednu frizuru i domaće zadatke.

Najveća nevolja na svetu je, sine moj, imati neuredan um.

54

Otkr

Ot ića

Ogroman je trud moga razmišljanja ove noći.

Ništa ja ne znam o znanju, sine moj.

Istorija otkrića možda i nije red, nego nered radoznalosti nas koji sve više znamo da ne znamo.

Tebe će učiti znanju, ali se ne rugaj neznanju.

Evo da ti pročitam poruku Karela Čapeka:

"Zamisli onu tišinu, koja bi nastala na svetu, kad bi ljudi govorili samo ono što znaju."

Muka je sve to sa znanjem, veruj mi. Ono se zasiti sebe i prestaje da saznaje. Neznanje je početak hiljadu novih početaka. I nemoj ga se nikad stideti.

Svetlost znanja je slična svetlosti vasiona.

Sve su se misli dogodile odavno, kao zvezde.

Lepota traženja nije u nalaženju, nego u našoj odluci da tražimo.

2.

Ja, koji ne znam šta je čulo starosti i samoće, jer okružen sam stalno ogledalima dečjih očiju, posmatram ovaj život kao nešto šareno,

kao mnogostruki oblik, ogromni luna-park, kao vrtešku igre i vrtešku neznanja koja je kruna mudrosti.

Izlazim iz svog tela. Pevač sam i otac himni.

55

Lutam po udaljenim mestima. Opsenar sam i svetac koji je sišao sa freske.

Možeš me upotrebiti kao nalepnicu.

Umem da oblikujem vatru dlanovima i hodam po peni reka i okeana. Učenja kažu da je to nemoguće. A vidiš, moguće je, jer sve činim neznanjem.

3.

Badava Njutnova razglednica: »Priroda nije slična tebi, već sebi samoj".

Ima ih koji su verovali i starom Sokratu:

"Onaj ko ne zna, samo bi trebalo da se seti sebe".

"Jer znanje se" - kaže Platon - "u ljude ne unosi učenjem. Donosi ga rođenjem na ovaj svet".

Ne znam kome da verujem. Najbolje ti je da pitaš Ajnštajna. Taj je sve izbrisao, i sve počeo iz početka.

Brižljivo neguj neznanje i razlikuj se od onih koji, ošamućeni od sreće, likuju što uspevaju na nov način da izgovore neku potpuno istu stvar.

56

Mog

Mo u

g ć

u nostit

Staviš li težak teret na pleća, hodaćeš posrćući celo jutro. Ako ga odbaciš, odlepršaćeš stopalima.

Isto je tako i sa težinom saznavanja.

Gomila prolećnih paukova se grohotom smejala dok je, nošena vetrom, slušala kinesku poslovicu: »Samo strpljenje i vreme pretvaraju dudovo lišće u svilu«.

Pa evo, rekoše oni, mi svakog trena možemo isplesti toliko niti da prekrijemo nebo.

Kako objasniti prolećnim paucima da nije važno plesti i ukrašavati vazduh lepotom svoga tkanja? Važna je upotreba niti.

Još nisam nosio košulju od paukove svile.

Zato ja više verujem jednoj svilenoj bubi i strpljivom Heraklitu koji misle da ljudi ogromna znanja nalaze u malim svetovima, a zaborave traže u većem i zajedničkom.

I verujem Francuzima. List je čak iz Normandije.

Datum 1726: "I sitne kiše jedu velike puteve".

Zašto se kaže: beskorisno i korisno? Zašto se kaže: usplahireno i spokojno? Kao što postoji ponašanje čoveka, sine moj, tako postoji i ponašanje njegovih misli.

Rado bih nešto dodao Aristotelu. Recimo da je rekao: »Mudrost je jedina nauka koja se bavi mudročću, a ne naukom".

I onda bih ga i pod ovo potpisao, jer mi je 57

potrebna i takva razglednica: »Ljubav je jedina umetnost koja se bavi ljubavlju a ne umetnošću".

Kjerkegor kaže: »Nema nikakvog Ovde i Tamo. Postoji samo nekakvo Svuda i Nigde«.

A stari dobri momak Ričard Bak dopisao je ispod toga nešto potpuno suprotno.

Obojica su u pravu.

Ovako kaže Bak: »Kad bi nam prijateljstvo zavisilo od vremena i zavisilo od prostora, savladavši ih, mi bismo upropastili naše druženje.

Savladamo li prostor, ostaje samo Ovde.

Savladamo li vreme, ostaje samo Sada.

I zar ti se ne čini da ćemo se nas dvojica na tom čudesnom putu između Sada i Ovde ipak ponekad sretati?"

Sad shvataš, sine moj, da ću morati da ti objasnim neke stvari.

58

Zbirka

Zbirk : Akva

: Akv reli

Drhtava Pesma

Osećam: nešto u meni raste

pomalo bolno - pomalo belo,
kao da nekakve zbunjene laste lete kroz moju glavu i telo.
Vrte se.

Prestižu

Nesto traže.

Od njih se na usni dah užari.

Ja ne znam šta ću.

A tata kaže:

još si ti balava za takve stvari.

Osećam nešto u meni prska

kao kad pupoljak zenice širi.

Zašumi nekakva zlatna trska

i neće pod čelom da se smiri.

Tu oblog uopšte ne pomaže.

Duša se kikoće i krvari.

Nešto me muči.

A tata kaže:

još si balava za takve stvari.

Onda me zakiti prezrelo leto: dva grozda kao dve tople značke.

Sve mi u rebrima razapeto.

Sve okrenuto naglavačke.

A sve je ipak luđe i draže.

Srce bi prostranstvo da ozari.

Plačem od sreće.

A tata kaže:

59

još si ti balava za takve stvari.

Prirodu čuj me:

laganja nema!

Ti bujaj - ja ću od tebe više!

I neka široko u nama dvema

ogroman ružičast vetar diše.

I luduj, prirodu!

Zri naopako!

- Samo mi nemir ne pokvari.

Volim te što si zaista tako

ko i ja balava za divne stvari.

60

Drugarska pesma
Ništa ti ne razumeš,
moj najrođeniji blesane,
uobrazeni prinče
što te je život razmazio.
Da znaš kolike sam noći
uznemirene i besane
drhtao kraj tvog uzglavlja,
pokrivao te i pazio.
Ti si za mene još uvek
parče tek rođenog mesa:
ovaj musavko sto vrišti
i celu kuću potresa.
Ja sam te, lepoto moja,
naučio da hodaš.
Svima sam plaćao piće
kad su ti zubi nikli,
ja sam ti dao život.
Nije te donela roda.
A onda smo se, odjednom,
jedan od drugoga odvikli,
kao da sve što kažem
zaista ne razumeš
i kao da sve što umem
ti triput bolje umeš.
U redu, pametna glavo.
Ja sam te ljuljao, kupao,
ponosio se tobom,
nemušte reči sricao,
i dosta svoje mladosti
zbog tebe sam polupao

61

i kad je u svet trebalo
nisam se zbog tebe micao,
nego sam sav osedeo,
moj naduvenko mili,

da bi tvoj život vredeo
i dani lagani bili.
Danas, kad rođendan slaviš,
sve ću svečane torte
pobacati kroz prozor
na užas rodbine cele.
Ti znaš: ja sam tvoj otac.
Mi smo od takve sorte
što ne sme da zadrhti
kad odapinje strele.
Možda jos nije kasno.
Jednom se mora reći:
i drugarski i tužno
i grubo i srneći.
Propustio sam godine.
Ispustio te iz ruku.
Sve tvoje slabe ocene
moljakanjem sam rešio.
Večito sam se svađao
kad te drugi istuku.
Bio si moje mzimče
i tu sam najteže pogrešio.
Četrnaest ti je godina
i zar te stvarno ne vređa
da stalno za tebe podmećem
i dušu i glavu i leđa?

62

Hoću da jasno kažeš
kad misliš da budeš muškarac.
Zar treba i sutra da rešavam
sve što ti odraslom fali?
"Tata, skripsi u braku...
na poslu... daj za džeparac..."
A ja ti i dalje pomažem
jer te i volim i žalim.
Ne čestitam ti rođendan.
Mi smo se uzalud borili

i stvarali smo čuda,
i ništa nismo stvorili.
I evo, danas ti dajem
reč roditeljsku i mušku:
ako ne postaneš čovek
na ovoj, tek započetoj
čarobnoj stazi života
moram ti razbiti njušku.
Makar oženjen bio,
makar u trideset petoj.
Nikad te tukao nisam.
To za dečake nije.
Al sutra, odrasli prinče,
videćeš kako se bije.
Đački korzo
U prvi sumrak
svi se tu sjate
ozbiljna lica,
držanja kruta;
odu do ugla,
63
pa se vrate
i opet tako
još dvesto puta.
Šarena povorka
gura se, šeta...
Hiljadu kapa
i bereta...
Hiljadu šubara
i kačketa...
A usput pogled
poneko baci,
ili nešto bajagi
nevažno kaže.
Ruku na srce:
sta svi ti đaci
danim ovde

uporno traže
dok troše đonove
i troše sate,
dok odu onamo
i dok se vrate,
i opet tako
sve ispočetka,
danas i sutra,
idućeg petka,
idućeg jula,
idućeg maja,
tamo i natrag
- i nikad kraja?
Čarape žute,
zelene, plave,
i duge noge,
kao štapovi,
64

i neki zvrkovi
na vrhu glave
i šiške na čelu
kao slapovi,
i podgurkivanja,
i zavirivanja,
i zadirkivanja
i dobacivanja...
A možda ipak
- ko će ga znati -
možda tu ipak
nešto postoji,
možda i nisu
prazni sati
kad se u gužvi
šeta i stoji,
kad počne tako
sve ispočetka:
danas i sutra,

idućeg petka,
idućeg jula
ili aprila,
- možda tu nekom
rastu i krila,
možda tu počnu
sva putovanja,
možda se ovde
najlepše sanja,
možda se ovde
najlepše želi
i možda su se
baš ovde sreli
putevi neki
dugi i tajni,
putevi beli,
65

putevi trajni,
i možda su se
baš ovde sreli
osmesi neki
- i zavoleli.
Možda baš zato
jedino vredi
da se u gužvi
ovako luta:
malo onamo
i malo natrag,
i opet tako
još dvesto puta.

66

Saputn
t ici
n

Znam; sve se neće na jedan osmeh svesti znam: neće svima
jednako biti sunca na istoj cesti uvek će se uplesti trag povratnika sa
stopama begunca hodaće oba u jednom istom smeru tegleći svaki

svoju drukčiju veru pa i mi tako, jedan uz drugog, nemo po istoj cesti
teglimo živote i dane i uporedo, rame uz rame idemo i lagaćemo
kako se razumemo

sve dok na kraju ne stignemo
tim istim pravcem na dve suprotne strane.

67

Zago

Za n

go e

n tka

tk

pogodi kako se raste.

pogodi kako se lako

stigne do krova,

do laste,

oblaka punog kiše,

do neke zvezde daleke

i više

i jos više

u čudne neke plave.

pogodi dali kroz kragnu,

kroz nogavice,

rukavice,

dok neka snaga u tebi

i neka lepota u tebi

pravo do sunca vodi?

zažmuri pa pogodi.

a mada nije ni važno

da se unapred setiš.

možda se najlepše raste

kad ništa ne primetiš.

možda se najlepše biva

veći,

još jači,

najveći,

- čuteći

sasvim čuteći,

kroz neki tihi nemir
što se u tebe stvori,
68

pa gori,
beskrajno gori,
i nikako da izgori.
i niko nezna šta je.
A on traje. I traje.

69

Lju
Lj b
u av
a

Opraštamo se,
oprašamo se i strašno dugim nogama odlazimo u svet.

Ti u svoju mladost
onuda iza fabrika,
iza pristaništa
i mosta,
niz raskršća koja se razilaze kao posvađani ljudi.

Ja u svoju mladost
onuda uz prugu
gde trava ima okus vode,
peska i sunca.

Nikada više nećemo sedeti u istoj klupi ni jedno od drugog
prepisivati zadatke, ni deliti užinu na odmoru.

Nikada se više neću smeјati tvojim olinjalim lutkama
ni ti mom neukroćenom zvrku na temenu za koji su me većito
čupkali

oni što sede iza nas.

Nije ovo više završena samo
jedna školska godina.

Kažu:

gotovo je detinjstvo.

Jedno veliko detinjstvo danas je gotovo.

Kažu,

i svi su zajedno radosni

i kotrljaju se niz stepenice kao šaka prosutih klikera,
i svi su smešni od zadovoljstva kao plastelinske figure,
i svi su šareni i čudni

70

kao grad za vreme velikih praznika.

Samo ja znam:

nikada više,

nikada više,

nećemo se uhvatiti za ruke

ni hodati od ugla do ugla

i pokušavati uzalud da se setimo dok ćutimo

nečeg vrlo važnog,

nečeg toliko ogromno važnog

čega se razdvojeni nikada više nećemo moći setiti.

71

Rođ

Ro endanska

k pesma

a

Ja mislim da smo svi redom

iz lepe ljubavi rođeni,

ogromne, čudne i drhtave

kao jasike zelene.

posle su došle kolevke,

cucle i zubi, i ostali.

i noć kad smi kmečali.

i pelene. pelene. pelene.

svejedno je dali su oblaci

jesenjim nebom tumarali,

ili je košava bila,

ili je mećava bila,

ja mislim; oni su videli

sva sunca kad su nas stvorili.

zato je kosa bebama

meka i topla kao svila.

ja mislim da su se voleli

i mislim da su zamišljali

najlepše usne za nas,
najlepše oko i dlan.
i zeleti su da budemo
najbolji na ovom svetu.
da li se ikad upitaš,
ličiš li na njihov san?
mama i tata su stari već
i kažu; ljubav vene.
a ljubav njihova ostaje
i u nama se širi.
i nastavlja se. nastavlja
72

u nekom malenom švrći
što će iz našeg srca
uskoro da izviri.

73

Pesma za nas dv

m

oje

Znam,

mora biti da je tako:

nikad se nismo sreli nas dvoje, mada se tražimo podjednako

zbog sreće njene

i sreće moje.

Pijana kiša šiba i mlati,

vrbama vetar čupa kosu.

Kuda ću?

U koji grad da svratim?

Dan je niz mutna polja prosut.

Vucaram svetom dva prazna oka zurim u lica prolaznika.

Koga da pitam, gladan i moker, zašto se nismo sreli nikad?

Il je već bilo?

Trebao korak?

Možda je sasvim do mene došla.

Al' ja,

u krčmu svratio gorak,

a ona

ne znajući-prošla.
Ne znam.
Ceo svet smo obišli
u žudnji ludoj
podjednakoj,
a za korak se mimoišli.
Da, mora da je tako
74

Proleće
ć
Sunce se, eno,
kao vreteno
nad gradom vrti
i glavom klima.
Sve je u meni
danas šareno.
I u tebi je
možda šareno.
U nama svima šarenog ima.
Bila je zima.
Prošla je zima.
Tu negde, blizu
al ne znam gde je,
vetar se topli
vrti i smeje,
čupka nam kosu
i krošnje njiše.
Bile su kiše.
Prošle su kiše.
Sad sunce, eno,
kao vreteno
ispreda gradom
nešto šareno
i - miriše.
Reci mi zašto
s tobom u hodu
odjednom danas

govorim tiše

i zašto misli

75

nekud odu,

pa samo trepćem

i ništa više?

Kad ispod lipa

senke se ruše,

zašto sam tako

odjednom smušen,

pa kad te kući

iz škole pratim,

sve ne bih hteo

da se vratim,

već dugo stojim

i dugo ćutim

pod vetrom toplim

i suncem žutim,

a u glavu mi

nebo stalo

i još malo

Čega malo?

Svega pomalo!

Ako se setim,

ja ću ti reći

i - uteći.

76

Najljubavni

n ja pesma

Ovo je zaista najljubavnija pesma, a ni reč o ljubavi.

Svim pajacima i lutkama otkinute su glave i oni tako leže u ćosku
bespomoćni i bačeni.

Neko u ovoj sobi neće više da bude dete, Neko u ovoj sobi tri dana
ne može da ruča.

Neko u ovoj sobi samo ćuti, ćuti i gleda kroz prozor kako jesen sa
lišćem i vetrom

putuje preko pokislih gradskih krovova za pticama.

Ovo je zaista najljubavnija pesma, a ni reč o ljubavi.

77

Krila

Ako hoćeš da odletiš

- sklopi oči

i sve jače

veruj,

veruj kao nikad

u sve što se čini čudno.

Nemoj da mi smešno mašeš

ko glupave vetrenjače

svakom vetru,

svakoj ptici,

brzopleto,

uzaludno.

Svako dete ima krila,

samo mora da se seti

gde mu rastu sakrivena

i - odmah će da poleti.

Neko nađe svoja krila

u tatinom novčaniku.

Neko proda svoja krila.

Neko uvek tuđa krade.

Lete ljudi i nogama.

Lete ljudi i jezikom.

Lete ljudi od nevolje.

Lete ljudi od parade.

Nekom mama krila veze.

Nekom mama krila sreže.

78

Neko ode za pticama.

Neko padne čim se vine.

Al divno je,

al najteže,

kad u glavi nađeš krila.

I obletiš maštom samo

Za trnutak sve visine.

I svi misle: tu si bila.

A ti si na nebu bila.

79

Stranica iz dnevnika

a

Ništa neću da joj kažem,
jer neću.

Ona je jedna neozbiljna
najobičnija balavica.

Mi stariji,

mi iz osmog razreda,
stavimo ruke u džepove
i zviždućemo kroz zube.

Baš nas briga za te devojčice.

Ništa neću da joj kažem,
jer neću.

Ali ako pogleda

nekog drugog,

postaću najgori đak u školi.

80

Kad bi jastu

a

ci prog

c

ovorili

Kad bi jastuci progovorili

o tome šta neko sanja i krije, kada bi zaista progovorili

o tome šta neko radi kradom,

o devojčici,

na primer,

što imitira starije

i nešto spletekari... spletkari, sva izbrljana pomadom,

ili o dečaku

što se tupim žiletom brije

- kao: kuburi čovek s bradom, i sve ostalo kad bi progovorili o tebi

i o meni,

bilo bi da se plače i smeje

i da se pocrveni.
Srećom: jastuci ništa ne govore.
Čuvaju milion tajni u mekoj belini perja.
Oni su kao lađe,
velike bele lađe,
što plove u nemoguće,
u snove,
u bezmerja.
Uveče te odvedu.
U zoru te dovedu,
I zna se: sve je uredu.

81

..A on
..A o da
n i prva
da
lj
i prva ubav
lj
1

Nije to nagovaranje, rođeni moji.
Ko neće dalje da čita - nek slobodno zažmuri.
Ali pazite dobro:
ako u vama postoji
jedno veliko pitanje koje nestrpljivo žuri, pitanje veće od brda,
i jedna treperava duša što veruje u čuda, i ako se u vama neke
lepote talasaju i neke svetlosti rađaju,
onda je sasvim svejedno dali žmurite ili ne žmurite
jer čuda se već događaju.
Junaci,
nos u jastuk!
Nek mašta kao lokomotiva leti!
razumem sve vaše brige
i nespretnosti
i strah,
i evo: pomažem danas svakom da se seti što se bez razlog duri i
smeška u isti mah.

Junaci ,

nos u jastuk!

Niko ne mora znati šta je.

Važno je da nešto postoji i da to nešto traje i kažem:

bas nije nagovaranje

Ko neće dalje da sluša - neka zapuši uši.

Važno je šta je skriveno u nama, u duši.

82

A ova pesma je oko što vidi i kroz tamu.

Nju nećeš prevariti kao tatu i mamu 2

Evo o prvoj ljubavi još samo nešto malo: nek ne zaboravi niko - ona je iapk večna.

Ona je kao nebo što se uskovitlalo kad je u zoru palo u ogledala rečna.

Ona će ostati sramežljiva i vitka u nekim budućim staricama koje sad krišom sanjaju odrezane vitice i žure da završe sve zadatke na vreme, i u nekim budućim penzionerima koji gaze po blatu i skakuću po baricama, skupljaju sličice fudbalera i dobijaju jedinice zbog Pitagorine teoreme.

Ona je najlepša ljuljaška između radosti i samoće

kad se najviše hoće,

a niko ne zna šta hoće.

I kad godine minu u beskraj...u daljinu...

i prođu mnoge lepote

i svenu mnogi cvetovi,

jedino prva ljubav ostaće negde u oku, u nekim običnim stvarima,

u požutelim spomenarima

kao večno novi nepoznati svetovi.

Zato i vredi sanjati,

zato i vredi želeti,

- šta nas se ostalo tiče!

Zato i vredi napisati i kao plakat podeliti ove šarene reči koje na pesmu liče.

83

3

Najzad,

u prvoj ljubavi rađa se i prva bora ovde negde na čelu

i celog života te prati

Rađa se prva tuga i prva ljubomora i prvi put se pati.

I odjednom ti drugčije izgleda čitav svet.

Nešto u glavi gori,

nešto tutnja

i vri.

To nije kao matematika.

Tu su dva i dva često - pet

A često - nisu ni tri.

Ne pitaj zašto odkud odjednom košava briše.

To možda i nije vetar.

To prva ljubav uzdiše.

Ne pitaj odkuda kiše odjednom pljusnu jače.

To možda i nije pljusak,

već neko zbog ljubavi plače

i trepavice mu slane

i rukavi mu slani

kao presoljeni ručak i kao okeani.

Uostalom

šta vredi o prvoj ljubavi i dalje da se soli.

Izvoli,

samo izvoli,

pa ako je tebi isto ovako - ti kaži, a ako nije isto - onda sve se ovo ne važi.

84

Snov

o i

Velike ruke imaju ušće koje ih pretvara u okean

Veliki vetar ima prozračne puteve ka ravnici Ja imam samo san, običan malecki san u kome za pedalj bliže ponekoj zvezdi i ptici U zoru od svega toga čitavo nebo izraste na mojim rukama toplim i obrazima snenim i dan je nalik na neke zenice graoraste oivičene zelenim.

I uopšte, zvedo i ptico,

uopšte - celi svete,

divno je kad se u nama čekanje javi, pa se od toga na usni nešto rumeno isplete i nešto graorasto i zeleno u glavi.

85

Kak

a o se sanja

o

Treba nešto da se usni

Ali kako?

Treba da se usni tako

da ne bude baš ovako i onako, već da bude i ovako i onako.

Ako treba da se usni,

onda - tako.

Kad kraičak levog oka sjaj zalije, kad kraičak desnog oka bol zalije,
kad kraičak desnog uha dah zalije, kad kraičak desnog uha smeh
zalije, ne pitaj si ni: šta li je,

ni: čemu je,

ni: da li je?

Uzmi malo sna u saku

i protrljaj oči svoje.

I odjednom znaćeš: to je.

Koje?

Moje ili tvoje?

Ne benavi, svete plavi,

ko da moje nije tvoje,

ko da tvoje nije moje.

86

Usne

Usne jedino zato postoje

da s nekim podeliš nešto svoje.

Kad dlanovima pritisneš čelo.

Tu gde je neka vatra u glavi, ne skrivaj ljubav neveselo,

- svima je ispričaj,

- svima javi.

Kad jedno leto

u pege

čelo

oko nosa se zgusne,

sav svet nek sazna šta se to htelo, što se to srelo

što se to smelo

i što su odjednom slađe usne.
Usne su da se nešto šapne.
Usne su da se nešto nasluti.
Zatim da na njih zvezda kapne i da se prvi poljubac nikom.
nikada nikom ne prećuti.
Usne jedino za to postoje
da s nekim podeliš nešto svoje.

87

Nos

No ač

a

I

Oduvek sam se divio onima koji umeju da nacrtaju dugačko, široko
i visoko.

Oni su sigurno shvatili dokle se prostire beskraj, kad im je tako lako
da ga vide i izmere.

Oduvek sam se čudio onima koji razumeju znake u kalendarima,
datume, mesece, stoleća, ili stanu pred sat i pročitaju večnost.

To mora biti suluda i neobična hrabrost usuditi se komadati i
usitnjavati vreme.

Kameni mir daljine sav je presvučen mojom kožom.

Sklapam oči i osećam: sve ono što sam bio, i ono što sam sada, još
uvek nisam ja. To je tek priprema za mene.

Koliko znam da pitam, toliko znanja mi pripada.

II

Mene je neko od malena zatvorio u prolazno i zaključao za mnom
kapiju beskonačnog.

Dresairan da misliš zajedno. Zato i ne volim zakletve.

I zajedno da pevaš. Zato i ne volim horove.

I zajednički da tuguješ. Zato i ne volim sahrane.

Jedino si sam kad ostariš.

88

Baš zbog te samoće u starosti, koja se događa naprasno tamo gde
prestaje detinjstvo, hvatao me je strah.

I večito sam sumnjao u to su me učili.

Učitelj obično kaže: "Ako želiš da saznaš, pogasi sve svoje svetlosti
i uputi se za mnom."

Te, petnaeste godine, osamdeset i trećeg dana, dogodilo se nešto što mi je dalo znak da pođem sam sa sobom.

Prohodao sam na rukama.

III

Rođen sam u ravnici. To je zemlja bez odjeka. Tu ništa ne vraća dozive. Popiju ih daljine.

Jata lete u mestu, i mogu se uzabrati.

Sve se priginje zemlji.

Sve je nadohvat ruke.

Tu se prostori mere svitanjima i sumracima, a vreme dužinama senki. Mlečni put je do kolena, kao prosuta slama. Ne moraš da se penješ: zvezde rastu u žbunju.

Samo se uputiš ravno, po vrežama od zlata i posle desetak koraka već hodaš po nebesima.

Zar sve to ne liči na slobodu?

XIV

Objašnjavanjem stvari, oduzimamo im nešto od one čarolije od onog zlatastog omota, ispod kojeg se kriju tolika čudesna značenja svega što izgleda isto.

Reči su iskračale. Iznošene. I krpljene. Mereno od pre 89 vremena i mnogo posle vremena. Ostaje samo smisao kao čudo svih viđenja.

Razmišljao sam o tome i to u sebi ponavljao, jer osećao sam nejasno da se tu krije mudrost i sloboda detinjstva.

I hodao sam na rukama.

I nosio sam zemlju u susret nebu zvezdama po drumovima svetlosti i bespućima vasiona.

Eto, to je moj život i moja biografija.

To sam ja po zanimanju: nosač zemljine kugle.

90

Document Outline

- [Zbirka: Plavi cuperak](#)
 - [Uvodna pesma](#)
 - [Prva ljubav](#)
 - [Kada smo bili veliki](#)
 - [Opomena](#)
 - [Carolija](#)
 - [Dosadna pesma](#)
 - [Zadihana pesma](#)
 - [Bosonoga Pesma](#)
 - [Zapisano u sredu](#)
 - [Uspomena](#)
 - [Mostovi](#)
 - [Tajna](#)
 - [Plavi cuperak](#)
 - [Prvi tango](#)
 - [Lako je tebi](#)
 - [Nepovratna pesma](#)
 - [Crte i](#)
 - [Imena](#)
 - [Odluka](#)
 - [ta je u nama Veliko](#)
 - [Besmrtna pesma](#)
- [Zbirka: Horoskop](#)
 - [Govor](#)
 - [Torba](#)
 - [murke](#)
 - [Ljubav](#)
 - [Oci](#)
 - [Razglednice](#)
 - [Mogucnosti](#)
- [Zbirka: Akvareli](#)
 - [Drhtava Pesma](#)

- [Drugarska pesma](#)
- [Saputnici](#)
- [Zagonetka](#)
- [Ljubav](#)
- [Rodendanska pesma](#)
- [Pesma za nas dvoje](#)
- [Prolece](#)
- [Najljubavnija pesma](#)
- [Krila](#)
- [Stranica iz dnevnika](#)
- [Kad bi jastuci progovorili](#)
- [..A onda i prva ljubav](#)
- [Snovi](#)
- [Kako se sanja](#)
- [Usne](#)
- [Nosac](#)

Table of Contents

[Zbirka: Plavi cuperak](#)

[Uvodna pesma](#)

[Prva ljubav](#)

[Kada smo bili veliki](#)

[Opomena](#)

[Carolija](#)

[Dosadna pesma](#)

[Zadihana pesma](#)

[Bosonoga Pesma](#)

[Zapisano u sredu](#)

[Uspomena](#)

[Mostovi](#)

[Tajna](#)

[Plavi cuperak](#)

[Prvi tango](#)

[Lako je tebi](#)

[Nepovratna pesma](#)

[Crte i](#)

[Imena](#)

[Odluka](#)

[i ta je u nama Veliko](#)

[Besmrtna pesma](#)

[Zbirka: Horoskop](#)

[Torba](#)

[i murke](#)

[Ljubav](#)

[Oci](#)

[Razglednice](#)

[Mogucnosti](#)

[Zbirka: Akvareli](#)

[Drugarska pesma](#)

[Saputnici](#)

[Zagonetka](#)

[Rodendanska pesma](#)

[Pesma za nas dvoje](#)

[Prolece](#)

[Najljubavnija pesma](#)

[Krila](#)

[Stranica iz dnevnika](#)

[Kad bi jastuci progovorili](#)

[..A onda i prva ljubav](#)

[Snovi](#)

[Kako se sanja](#)

[Usne](#)

[Nosac](#)

Table of Contents

[Zbirka: Plavi cuperak](#)
[Uvodna pesma](#)
[Prva ljubav](#)
[Kada smo bili veliki](#)
[Opomena](#)
[Carolija](#)
[Dosadna pesma](#)
[Zadihana pesma](#)
[Bosonoga Pesma](#)
[Zapisano u sredu](#)
[Uspomena](#)
[Mostovi](#)
[Tajna](#)
[Plavi cuperak](#)
[Prvi tango](#)
[Lako je tebi](#)
[Nepovratna pesma](#)
[Crte i](#)
[Imena](#)
[Odluka](#)
[i ta je u nama Veliko](#)
[Besmrtna pesma](#)
[Zbirka: Horoskop](#)
[Torba](#)
[i murke](#)
[Ljubav](#)
[Oci](#)
[Razglednice](#)
[Mogucnosti](#)
[Zbirka: Akvareli](#)
[Drugarska pesma](#)
[Saputnici](#)
[Zagonetka](#)
[Rodendanska pesma](#)
[Pesma za nas dvoje](#)

[Prolece](#)

[Najljubavnija pesma](#)

[Krila](#)

[Stranica iz dnevnika](#)

[Kad bi jastuci progovorili](#)

[..A onda i prva ljubav](#)

[Snovi](#)

[Kako se sanja](#)

[Usne](#)

[Nosac](#)